

Samuel Blaško

Usadený

Vidím, ako tam sedí sám, uvoľnene,
pekne vystreto s rukami na kolenách
a s pohľadom do otvorenej miestnosti,
kde duchov hľadá.

Na stenách už dávno zhnednuté fláky komárov.
V šálke vychladnuté lístky čaju, ktoré navlhčil,
no ani raz nezalial.

Vo vidinách sa očami stretáva s nimi.
S tými ľuďmi báječnými, so zblúdenými dušami,
čo vyli spoločne na mesačné splny.

Teraz vyje sám,
vzhladajúc k stropu a spochybňujúc útechu,
ktorou ho ochraňuje pred dažďom.

Ticho, iba slabé v mysli chvenie,
vychladnuté spomienky zalievajú jeho tlejúce snenie.
Obrazy, čo v kúte chytajú prach.

Klince však už nabité v stenách,
no on sa k nim viac nemá ako postaviť.
Sedí dlho, sedí večne.

Sedí nehybne, nič ho nehne,
ni smútok, čo do šije ho bije,
ni hnev, čo steny povaliť chce,
ni výčitky, čo koreňmi obmotali jeho členky,
ni závisť tým, čo bez múrov žijú.

Však nepohne ním ani žiaľ
a ten ho chudáka žmýka silno.
Vysušený ako lístky čaju, v ktoré pohľadom zavadí.
Zavrie oči,
tma osamelosti sa k nemu posadí.
Sedia spolu, sedia večne.